

ΕΦΤΑΠΑΡΘΕΝΗ

Ζ. Κ.

Ἦρτε, στὸν συντριμένο ἔμένα ἀπὸ τὴ γνώση,
ἀγνή, τὸ μῦρο τῆς καρδιάς νὰ μοῦ χαρίσει,
μὰ τὸ στερνὸ μπορεῖ μπουκέτο ν' ἀναστήσει
τὸν, πὺν νεκρὸς ἔχει στὸ φέρετρο παγώσει ;
Κι ὁμως ἡ παρθενιά της μοῦ ἔχει γίνει βρῦση
ἄδολου τραγουδιοῦ, καὶ γύρω μου ἔχει ἀπλώσει
γαλήνιαν ἡρεμία· τὸ τρελὸ μεθύσι
τῶν μάργελων ματιῶν της μ' ἔχει ἀναφτερώσει.
Καὶ καταλύτρα, ὠϊμένα ! τοῦ Θεοῦ μου,
μοῦ τὸ ἔδειξε τρανά, μαχαίρι πὺν ξεσκίζει,
πὺν πὺν πολὺ τὸ ροδοσύνεφον ἀξίζει
ἀπὸ τὰ γαῦρα θολορόεματα τοῦ νοῦ μου.

ΑΛΚΗΣ